

SALMON FISHING IN THE YEMEN

Lasse Hallström

met Ewan McGregor, Emily Blunt, Kristin Scott Thomas

★★★★

‘We hebben Anglo-Arabisch nieuws nodig over dingen die niet ontploffen’, beslist de taaië perstante van de Britse premier (Scott Thomas) na de zoveelste bomaanslag in Afghanistan. Aan ambtenaar-bioloog doctor Jones (McGregor) om daar in naam van de regering dus wat aan te doen, bijvoorbeeld met een peperduur, door een sjeik gesponsord project om zalm uit te zetten in Jemen. Klinkt hopeloos vergezocht? Dat is het natuurlijk ook, maar laat dat net de pointe zijn van deze verder volkomen generische dramady over materiële rijkdom en spirituele armoede in tijden van globalisatie. Als vanouds zit Lasse Hallström – de Zweedse maker van *What’s Eating Gilbert Grape*, *Chocolat* en ander stroperigs – niet om wollige dialogen, prentkaartenromantiek of gezwollen muziekjes vertegen, al houden Ewan McGregor en love-interest Emily Blunt zich nog enigszins staande in Hallströms sloom voortkabbelende stroom aan clichés. Of zoals *The New York Observer* het treffend samenvatte: ‘*fish schtick*’. (D.M.)

Foww Knech 9/5/12

STREETDANCE 2

Max Giwa, Dania Pasquini met Falk Hentschel, Sofia Boutella, George Sampson

★★★★

De plot van deze 3D-film over een Amerikaanse straatdancer die de beste Europese freestylers verzamelt voor een *dance battle*, ontbeert elke vorm van dramatische opbouw. Geloofwaardige personages zijn evenmin te spotten. Waarom er dan aandacht aan besteden? Deze dansfilm in functionele 3D is gewoon een zwierig excuus om straatdans te fusioneren met Latijns-Amerikaanse dansvormen zoals salsa en tango. Postmodern dans theater à la Merce Cunningham of Pina Bausch hoeft hier uiteraard niet te zoeken. Je krijgt wel een energieke cocktail van breakdance, hiphop en salsa-acrobatieën. Giwa en Pasquini geven alle ruimte aan de bij momenten halsbrekende en indrukwekkende capriolen die de b-boys en -girls uit hun ledematen schudden. Een kleurrijke dance party. Niets meer, maar ook niets minder.

PIET GOETHALS

ANTON CORBIJN INSIDE OUT

Klaartje Quirijns met Anton Corbijn, U2, Lou Reed

★★★★

De Nederlandse documentairemaakster Klaartje Quirijns peilt naar de innerlijke leefwereld van Anton Corbijn. Ze praatte hiervoor met diens familie, volgt de wereldvermaarde fotograaf en cineast op de voet tijdens fotoshoots en kleurt haar portret in met archiefbeelden en homemovies. De boomlange Hollander reveleert dat hij zich als tiener eenzaam voelde en zich bijgevolg steeds bewust heeft afgezonderd (of afgeschermd?) van de wereld rondom hem. Eenzaamheid is een wederkerend onderwerp in zowel Corbijns fotowerk als de films *Control* en *The American*. ‘Ik heb het gevoel dat de mens in mij is achtergebleven’, besluit de man die de (nieuwe) look van U2, Depeche Mode en Metallica bepaalde. Quirijns raakt in haar portret van deze onvermoeibaar lijkende workaholic niet dieper dan deze uitspraak. Corbijn communiceert via zijn oeuvre, Quirijns schildert de contouren in een zeer puike en bijzonder sfeerrijke docu. (P.G.)

DE LEUR VIVANT

Géraldine Dagnon

met Yoann Blanc, Christian Crahay, Raphaële Germser

★★★★

Wanneer de moeder van een clan hoteluitbaters na een slepende ziekte overlijdt, blazen twee broers en een zus verzamelen om haar te begraven en over de toekomst te praten. Moeten ze het familiehotel verkopen? Zijn ze wel in het reine met zichzelf en elkaar? En waarom kon of wilde hun vader niet naar de begrafenis komen? Deze niet meteen tot een polonaise uitnodigende vragen trekken dit Waalse familiedrama op gang, maar dan zoals een Brabants trekpaard een lijkwagen voortsleept. Niet dat de cast slecht loopt te acteren of de film niet met metier is gemaakt. Alleen druipen de pathos, theatraliteit en somberte er in dikke geuten van af, met herfstige decors, nadrukkelijke dialogen, ijle synthklanken en chronisch bedrukte en zuchtende karakterkoppen. Familiesoap voor de Bergmanliefhebbers. (D.M.)